

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **Ing. I. K.,**
bytem ,

zastoupena Mgr. Ing. Ivanem Soudkem, advokátem,
sídlem Bělehradská 1909/34, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9.3.2017, čj. MPSV-2017/55879-911,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce – krajské pobočky pro hl. m. Prahu ze dne 15. 8. 2016, č. j. 37566/2016/AAK, o přiznání příspěvku na péči ve výši 4 000 Kč od února 2015, tak, že žalobkyni byl přiznán příspěvek na péči ve výši 8 000,- Kč, neboť žalovaný na základě posudku Posudkové komise MPSV shledal neschopnost posuzované osoby zvládat 8 základních životních potřeb (mobilita, stravování,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost). Naopak nebyla prokázána neschopnost nezvládání orientace a komunikace posuzovaného, jestliže dle lékařské zprávy z interního oddělení Thomayerovy nemocnice byl jeho stav stabilizovaný a dle sociálního šetření byl plně orientován, jakkoli z písemné komunikace zvládal jen podpis.

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že trvá na tom, že závislost posuzované osoby byla v celém rozhodném období IV. stupně a tudíž jí příslušel příspěvek na péči ve výši 12 000,- Kč. Rozhodnutí považuje za *nesprávné a nespravedlivé, založené na nesprávném právním názoru, neboť „k odepření bylo použito nepřítomné ustanovení a použité ustanovení je protizákonné. Protiprávnost rozhodnutí je také třeba spatřovat v tom, že správní orgán nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy (porušen §2 odst.1 SŘ) a přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem daného případu (porušen §2 odst.4 SŘ). Zákon č.108/2006 Sb. o sociálních službách v příslušném znění (dále jen „ZSS“) v odpovídajícím znění váže příspěvek na ztrátu neschopnost samostatně uspokojovat základní potřeby (a na podání žádosti). Podklad pro „průměrování“ neobsahuje, naopak počítá s každým započatým měsícem. Pro případné snížení takto vypočteného příspěvku podle §2 odst.2 VSS neobsahuje žádný podklad. ZSS váže příspěvek na dlouhodobě špatný zdravotní stav. PK-MPSV očekává dlouhodobé nezvládání základních životních potřeb bez pomoci, či dokonce dlouhodobé období, za které je žádáno o příspěvek. Ustanovení §2 VSS by nanejvýše mohlo zjednodušovat řízení za předpokladu, že poskytne žadateli výhodnější řešení. Ustanovení §2 VSS není na předmětný případ aplikovatelné. Zdravotní stav žadatele byl dlouhodobě špatný a zhoršil se v lednu a v únoru 2015 tak, že rychle způsobil závislost IV. stupně bez dalšího kolísání stupně. Pak se sice zdravotní stav zhoršoval, ale schopnost uspokojovat životní potřeby se už nezlepšila. Žádost byla podána až 16.2.2015. Rozhodné období tedy není namístě začínat dříve, ale zákonné podmínky byly splněny, i kdyby ztráta schopnosti nastala až 28.2.2015. Za předchozí měsíce se o příspěvek nežádalo ani nebyl poskytován. I ust. § 2 VSS uvádí roční období jen „zpravidla“. Zde nebylo dosaženo pro smrt žadatele. Několika měsíční umírání starců stížených těžkou chorobou a tedy období, kdy jim ke všem životním potřebám nezbytné poskytovat pomoc, není nic neobvyklého. Méně obvyklé (i když jde o jeden oficiálně proklamovaných cílů sociální politiky) je, že se jim dostane domácí péče. Je tedy na místě, aby ji správa sociální péče podpořila předepsaným příspěvkem pro úplnou závislost (IV. stupeň).“*
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, ze sociálního šetření vyplývá, že posuzovaný zvládal podpis, jinak nepsal, k napsání krátké, byť hůře čitelné, zprávy byly kompetence zachovány. Podle § 13 odst. 1 zákona o sociálních službách při splnění podmínek pro nárok vzniká nárok na jeho výplatu podáním žádosti. Žaloba zaměňuje období splnění podmínek nároku na výplatu příspěvku s obdobím splnění podmínek nároku na příspěvek na péči, kdy při posuzování zdravotního stavu se zkoumá splnění podmínky dlouhodobého nepříznivého zdravotního stavu po dobu 1 roku, tedy za období předcházející podání žádosti.
4. Při soudním jednání žalobkyně uvedla, že žalovaný teprve ve vyjádření k žalobě uvedl, že u posuzované osoby byly zachovány fyzické kompetence, přitom proto nebyl žádný podklad. V záznamu o sociálním šetření je uvedeno, že posuzovaná osoba nepíše, z toho dle žalobkyně plyne, že se ani nebude schopna se podepsat. Schopnost komunikace a orientace nelze dovodit z propouštěcí zprávy, dle které byla posuzovaná osoba propuštěna ve stabilizovaném stavu. V souladu s vyšetřovací zásadou bylo na

žalovaném, aby použil dostatečné prostředky k potvrzení nebo vyvrácení zdravotního stavu žadatele. Lékařské zprávy mají prokazovat zdravotní stav, ale schopnosti mají být zjištěny při sociálním šetření, proto je nesprávný závěr žalovaného o tom, že lékařské zprávy neprokazují nezvládnání schopnosti komunikace posuzované osoby. Žalovaný nerespektoval zákonná kritéria. Nejdříve mělo být zjištěno, jakých aktivit je schopna posuzovaná osoba. Na základě toho měla posudková komise dospět k závěru o schopnosti posuzované osoby samostatně uspokojovat základní potřeby a teprve správní orgán měl dospět ke kategorizaci a tím i výši příspěvku. Posudek posudkové komise je neurčitý, jestliže uvádí, že posuzovaná osoba je schopna 7 - 8 základních potřeb, takováto neurčitost není přípustná.

5. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., *žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.*
6. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS: *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. (...) Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“* Na tyto závěry je v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně odkazováno, srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 - 72.
7. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku č. j. 4 As 3/2008 - 78 ze dne 24. 8. 2010 uvedl, že za žalobní bod je nutné považovat *„[...] každé vyjádření žalobce, z něhož byt i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho*

přezkum“. Přičemž je vyloučeno, aby žaloba namísto explicitního vyličení důvodu nezákonnosti pouze obecně odkázala na obsah správního spisu, jak také uvedeno v žalobě („*Žalobce mnohé své argumenty uvedl již ve správním řízení a odkazuje na ně.*“). Zároveň v souladu se zásadou koncentrace, lze účinně uplatnit žalobní body pouze ve lhůtě k uplatnění žaloby, kromě námitky nepřezkoumatelnosti ve vztahu k již uplatněné námitce nezákonnosti, ke které soud přihlédne z úřední povinnosti, neboť nelze posoudit zákonnost nepřezkoumatelné úvahy správního orgánu. Obsah žalobních bodů uplatněných ve lhůtě k podání žaloby a jejich odůvodnění předurčuje obsah rozhodnutí soudu.

8. Žalobkyně teprve při jednání dne 22. 7. 2020, tedy po lhůtě k podání žaloby, namítla, že podklady (protokol o sociálním šetření, propouštěcí zpráva) neprokazují zachování schopností posuzované osoby, přestože takto mohla učinit ve lhůtě k podání žaloby, neboť argumentace žalovaného ve vyjádření k žalobě je shodná s obsahem odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (sociální šetření, propouštěcí zpráva). Shodně soud považuje za opožděnou námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nepřezkoumatelnosti posudku posudkové komise, neboť tímto není namítána nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, ale jeho podkladu.
9. Ve správním řízení žalobkyně konkrétně namítala nesprávnost skutkového závěru o schopnosti posuzované osoby v oblasti orientace a komunikace, a takto neučinila v soudním řízení, jestliže pouze namítla, že závislost žadatele byla v celém rozhodném období IV. stupně, a proto mu příslušel odpovídající vyšší příspěvek. Taktéž tvrzení, že odůvodnění posudkové komise neodpovídá skutečnosti, není řádným žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť z něj není zřejmé, na základě jakých konkrétních důvodů žalobkyně považuje skutkové zjištění žalovaného, resp. posudkové komise za nesprávné. V rozsahu skutkového zjištění žalobou napadeného rozhodnutí o schopnosti posuzované osoby zvládat základní životní potřeby v oblasti orientace a komunikace žalobkyně neuvedla žalobní body, který by založily povinnost soudu zkoumat, zda závěr žalovaného má oporu v zjištěném skutkovém stavu, res. zda je se skutečným stavem v souladu.
10. Žaloba vymezila přezkum napadeného rozhodnutí pouze v rozsahu „protizákonnosti“ ustanovení § 2 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb. a jeho neaplikovatelnosti v dané věci z důvodu zhoršení zdravotního stavu posuzované osoby. Žádost byla podána dne 16. 2. 2015 a příspěvek byl přiznán od února 2015 do data úmrtí, soudu tak není zřejmé, v čem má spočívat neaplikovatelnost § 2 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb., jestliže závěr žalovaného o schopnosti posuzované osoby v oblasti orientace a komunikace nebyl postaven na krátkodobosti absence takové schopnosti, nýbrž na zachování těchto schopností jako takových. Žalobkyně byla zřejmě vedena částí odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež se věnuje roční době sledovaného období, tedy že ztráta schopnosti zvládat životní potřeby je následkem dlouhodobého nepříznivého zdravotního stavu, nikoli krátkodobé indispozice. Avšak soud znovu uvádí, že žalovaný rozhodnutí nepostavil na úvaze o nedostatečné době neschopnosti posuzované osoby v oblasti orientace a komunikace, nýbrž na prokázání takové schopnosti na základě sociálního šetření a lékařské zprávy z interního oddělení nemocnice. Lze tak mít za to, že žalobní bod se v této části míjí s důvody rozhodnutí a již proto je nedůvodný.
11. Námitka nesouladu s veřejným zájmem a dobrými mravy je povahy více méně proklamativní. Soud nijak nezpochybňuje těžkou situaci posuzované osoby i žalobkyně

a shodně považuje domácí péči za prioritní, avšak podmínky pro přiznání příspěvku na péči jsou dány zákonem. Pokud měla žalobkyně za to, že zákonné podmínky pro přiznání dávky v plném rozsahu byly splněny, měla účinnou možnost dané uplatnit u soudu v řízení dle s.ř.s. cíleným popřením skutkových závěrů žalovaného. Takto však neučinila, neboť včas neuplatnila žalobní body, které by soudu umožnily věcný přezkum závěrů žalovaného o schopnosti posuzované osoby zvládat základní životní potřeby v oblasti orientace a komunikace.

12. V souladu s výše uvedeným tak soud shledal žalobu nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. 7. 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
Soudce